

Денемъ не виждамъ. Нощемъ нѣмамъ ни лампа, ни свещъ и затова не чета вашето списание... Слушамъ понѣкога децата да се подиграватъ съ мене:

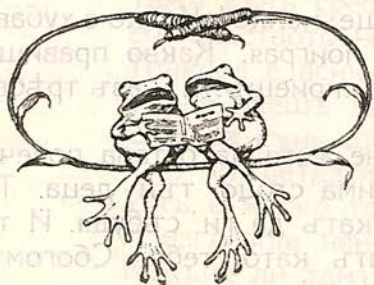
— Бухлю, бухлю, бухлю!... Навѣрно тѣ учатъ това отъ вашето списание?... Кажете ми тогава мога ли да го обичамъ?...

Бухлю.

Азъ ви съмъ сърдитъ. Много ни подигравате, дори често пѣти ни и обиждате. Били сме разбойници, грабители... А за другитѣ пишете отъ хубаво по-хубаво... Учите глупавитѣ агнета и страхливитѣ зайчета какъ да се пезятъ отъ насъ?... Понѣкога ми причернява предъ очи и ми идва, да дойда въ редакцията и да ви докопамъ за вратоветѣ, че да познаете, кой е Кумчо ви Вълчо...

Кумчо Вълчо.

Чета вашето списание. Не ми се харесва само това, дето се подигравате съ бодилитѣ ни. Но я сами размислете, можемъ ли ние безъ тѣхъ?... При все това, азъ обичамъ Свѣтулка, обичатъ я и малкитѣ ежчета.

Ежко Таралежко.

Вашето списание ква-ква-ква е хубаво, но нашата пѣсенъ ква-ква-ква е по-хубава, нали? Ние сме много доволни, дето хвалите пѣснитѣ ни.

Баба Жаба.

Най-често въ вашето списание се пише за насъ. Право да ви кажа, не обичамъ шегитѣ. А вие се шегувате... Кума Лиса, та Кума Лиса!... Все тя излъгала Вълча, тя измамила Зяя, тя грабнала Пѣтля!... А каква стока ми сж тѣ?... Зная ги азъ!...